

βαρεοκουρσεμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαροκουρσεμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ κουρσεμένος μετοχ. τοῦ ρ. κουρσεύω.

Ὁ ἄλωθεις καὶ ὑποστάς βαρεῖαν λεηλασίαν: Ἄσμ.
Κλαῖσιν ἀργά, κλαῖσι δαχρᾶ, κλαῖσι δὲ μεσημέρι,
κλαῖσι δὴν Ἀδριανούπολι τὴ βαροκουρσεμένη,
ὅπου τὴν ἐκουρσεύανε τοοὶ τρεῖς γεορτές τοῦ χρόνου.

βαρεοκρούω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. κρούω.
Κτυπῶ ἰσχυρῶς. Συνών. βαρυχτυπῶ.

βαρεολερωμένος ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ λερωμένος μετοχ. τοῦ ρ. λερώνω.

Ὁ καθ' ὑπερβολὴν λερωμένος: Ἄσμ.
Νὰ πλύνουν καὶ τὰ ροῦχα τους τὰ βαρεολερωμένα.

βαρεομανταλώνω ἀμάρτ. βαρουμανταλώνου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. μανταλώνω.
Κλείω καλῶς ἔσωθεν τὴν θύραν: Παροιμ. Σὰν τὰ πάθ' ἡ γραιὴ τότε βαρουμανταλών' (ἐπὶ τοῦ ἀπρονοήτου ὁ ὅποιος ἀφοῦ πάθη τότε λαμβάνει προφυλακτικὰ μέτρα).
Συνών. σφιχτομανταλώνω.

βαρεόμοιρος, ἰδ. βαρειόμοιρος.

βαρεοξοδιάζω ἀμάρτ. βαροξοδιάζω Κρήτ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. ξοδιάζω.
Ἐξοδεύω ἀφειδῶς: Ἄσμ.
Ἀγάλη γάλη, Κωσταντῆ, καὶ μὴ βαροξοδιάζης Κρήτ.

Πᾶρε λογάριν ἄμετρον καὶ βαροξοδιάζε το Ρόδ.

βαρεοξυπνῶ ἀμάρτ. βαροξυπνῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. ξυπνῶ.
Ἐξυπνῶ δυσκόλως.

βαρεοπέφτω Λεξ. Πρω. (λ. βαριπέφτω) βαροπέφτω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. πέφτω.
Πίπτω βαρέως, ἦτοι καταπίπτων πάσχω τι.

βαρεορρημασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βαρεορρημασμένος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρημασμένος μετοχ. τοῦ ρ. ρημάζω.

Ἐρημος, σχετλιαστικῶς: Ἄσμ.
Κὶ ἀπλώστε 'ς τὴν τσεπούλλα μου τὴ βαρεορρημασμένη
καὶ πάрте τὰ κλειδάκια μου κὶ ἀνοίξετε τὴν κασσέλλα.

βαρεοσηκώνω ἀμάρτ. βαροσηκώνω Ἀνδρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. σηκώνω.
Σηκώνω βαρὺ φορτίον ὡς ἀχθοφόρος.

βαρεοσκεπασμένος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ σκεπασμένος μετοχ. τοῦ ρ. σκεπάζω.

Λίαν συνεφώδης: Ὁ οὐρανὸς εἶναι βαρεοσκεπασμένος.

βαρεοστολίζομαι Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. στολίζομαι, δι' ὃ ἰδ. στολίζω.

Ἐνδύομαι πολύτιμα ἐνδύματα: Ἄσμ.

Ὡραῖος εἶς ἀνάλλατος, λεβέντης ἀλλαμένος,
καὶ ὄντας βαρεοστολιστῆς, σὰν ἄγγελος γραμμένος
(γαμήλιον).

βαρεοτρομασμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ τρομασμένος μετοχ. τοῦ ρ. τρομάζω.

Ὁ προξενῶν τρόμον: Βαρεοτρομασμένη κάταρα (κατάρα).

βαρεοτούτσικος, ἰδ. βαρειούτσικος.

βαρεοχαρατσώνω ἀμάρτ. βαροχαρατσώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. χαρατσώνω.

Ἐπιβάλλω βαρὺν φόρον: Ἄσμ.

Ἐνας κοδὸς κοδούτσικος εἶχ' ὁμορφη γυναῖκα
κ' ἐβαροχαρατωῶσα δὸν ἄσπρα σακκούλλα δέκα.

βαρεοχρυσώνω ἀμάρτ. βαροχρυσώνω Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ ρ. χρυσώνω.

Ἐπιχρυσώνω μὲ πολὺν χρυσόν: Ἄσμ.

Τὸ στόμα ποῦ τραγούδησε θὰ τὸ βαροχρυσώσω.

βαρεοχωρισμένος ἐπίθ. ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 755
βαρεοχωρισμένους Μακεδ. (Μάγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρεᾶ καὶ τοῦ χωρισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χωρίζω.

Ὁ ἔχων τὸ δυστύχημα νὰ χωρίζεται ἀπὸ πρόσωπον ἀγαπητόν: Ἄσμ.

Γιὰ δὲς τὰ τὰ βαρειόμοιρα τὰ βαρεοχωρισμένα,
π' ἂν δὲ φιλειῶνται ζωντανά, φιλειῶνται πεθωμένα
ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἂν.

βαρεσιᾶ ἡ, σύννηθ. βαρισιᾶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βαρεσὰ Κρήτ. κ.ά. ἀβαρεσὰ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρῶ.

1) Κτύπημα, πλήγμα σύννηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βάρεμα (II) 1. 2) Νωθρότης, ὀκνηρία, φυγοπονία σύννηθ.: Ἐχει βαρεσιᾶ. Τὸν ἔπιασε βαρεσιᾶ σύννηθ. Ἀπὸ τὴν ἀβαρεσὰ ἀπὸ τὸν βασιτῆ δὲ σηκώνεται μονδὲ πρωμὶ νὰ φάη Σητ. Βαρεσὰ τὴν ἔπιασε καὶ δὲ θέλει νὰ κάνη δουλειὰ αὐτόθι. || Γνωμ.

Ἡ βαρεσιᾶ 'ς τὸν ἄνθρωπον κ' ἡ ἀκαματωσύνη
εἶναι ζημιὰ ποῦ κέρδος του κάνένα δὲν ἀφίνει
Κῶς. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. βαρειοσύνη.

βαρεσιάρης ἐπίθ. Δ.Κρήτ. κ.ά. βαρισιάρης Εὐβ. (Στρόπον.) βαρεσάρης Α.Κρήτ. ἀβαρεσάρης Α.Κρήτ. Θηλ. βαρεσιαρὲ Δ.Κρήτ. βαρεσιαρὰ Α.Κρήτ. βαρεσαροῦ Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρεσιᾶ καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁκνηρὸς, νωθρὸς ἐνθ' ἂν.: Βαρεσάρης εἶναι καὶ βαρειέται νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φάη ἀκόμη Α.Κρήτ. Βαρισιάρης ἄνθρωπος, μῆτι νιρὸ δὲν παίρνει νὰ πιῇ, τὰ θέλει οὐλα 'ς τοὺς χέρος Στρόπον. Βαρεσαροῦ κωπελλιά 'ναι καὶ δὲ θὰ κάμη καλὴ νοικοκυρά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαρειεμῆς.

βαρεσιαρόσκυλλος ὁ, Κρήτ. ἀβαρεσαρόσκυλλος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βαρεσιάρης καὶ τοῦ οὐς. σκύλλος.
Βαρειόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βαρέσκω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ βάρεσα ἀορ. τοῦ ρ. βαρῶ καὶ τῆς καταλ. -έσκω.

Ἐχω βάρος.

βαρεσοσκυλλιάζω Κρήτ. βαρεσοσκυλλῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βαρεσόσκυλλος.

Καταντῶ φυγόπονος, νωθρὸς: Ἐβαρεσοσκύλλιασ' ὁ κακομοίρης καὶ δὲ γατέχω τὰ χάλια του.

βαρεσόσκυλλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. βαρεσιᾶ καὶ σκυλλί.

Βαρειόσκυλλο, ὁ ἰδ.

